

Arrest

nr. 292 509 van 31 juli 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 april 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 maart 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 april 2023 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 29 juni 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 december 2014 dient verzoekster een derde verzoek om internationale bescherming in dat bij arrest nr. 162 423 van 19 februari 2016 wordt afgesloten. Op 14 september 2021 dient verzoekster een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in. Op 2 maart 2023 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen.

Eerste bestreden beslissing:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.09.2021 werd ingediend door :

E., T. A. (...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Russische Federatie

geboren te NAZRAN, INGOESJETIE op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene diende op 08.02.2007 samen met haar man een eerste verzoek om internationale bescherming (VIB) in. Dit VIB werd op 26.10.2007 afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Het tweede VIB van het echtpaar, ingediend op 27.03.2008 werd afgesloten op 09.12.2010 met een weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire bescherming door de RVV. Betrokkene diende alleen een derde VIB in op 12.12.2014. Dit VIB werd eveneens afgerond door de RVV met een weigering van de vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming op 19.02.2016.

De duur van de procedures – namelijk acht maanden en drie weken voor de eerste, twee jaar, acht maanden en twee weken voor de tweede en één jaar, twee maanden en één week voor de derde – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde art. 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het art. 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft: er dient gesteld te worden dat de bescherming die door dit artikel geboden wordt hoofdzakelijk het gezin beperkt tot de ouders en de kinderen, zijnde de voldoende nauwe bloedbanden, en dat slechts in uitzonderlijke gevallen dit uitgebreid kan worden tot andere nauwe bloedbanden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Uit het administratief dossier blijkt dat de zus van betrokkene het enige familielid is dat zich in België bevindt. Echter, betrokkene legt geen concrete bewijzen voor dat zij met haar zus daadwerkelijk een gezin vormt. Het feit dat de zus van betrokkene in België woont; geldt op zich niet als een buitengewone omstandigheid waardoor het voor betrokkene zeer moeilijk zou zijn om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Wat betreft het argument dat een verplichte terugkeer ernstige schade zou toebrengen aangaande het gezinsleven van betrokkene dient te worden gezegd dat deze bewering in casu helemaal niet ter zake doet. Immers uit het administratief dossier blijkt dat de echtgenoot van betrokkene het land verlaten heeft. Daarenboven blijkt nergens uit het administratief dossier, noch uit de verklaringen die betrokkene aflegde bij haar VIB's dat zij kinderen zou hebben, en nog minder dat deze in België zouden verblijven. Er is dus van een gezinsleven geen sprake.

Betrokkene beweert geen banden meer te hebben met het land van herkomst en niemand om op terug te vallen. Echter in het eerste VIB verklaart betrokkene dat haar ouders en meerdere broers en zussen nog verblijven in het land van herkomst. In het derde en meest recente VIB verklaart betrokkene contact te hebben gehad met haar schoonmoeder, een persoonlijke vriendin en een vriend van haar echtgenoot in het land van herkomst. Sindsdien worden geen bewijzen voorgelegd die kunnen aantonen dat deze situaties zijn veranderd.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich eveneens op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen inbreuk heeft gepleegd tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betreffende het argument dat het moeilijk zal zijn voor betrokkene om haar leven elders van nul op te bouwen bij een terugkeer naar het land van herkomst gezien haar leeftijd, dient te worden gezegd dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene slaagt er niet in aan te tonen dat zij haar leven effectief van nul terug zal moeten opbouwen. Bovendien voor wat betreft de aangehaalde elementen (dat betrokkene sedert 2007 in België verblijft, dat er sprake is van een duurzame sociale verankering, dat haar sociale en economische belangen zich in België bevinden, dat zij de Nederlandse taal machtig is en zich perfect heeft weten te integreren, dat zij lessen Nederlands en een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd, dat zij reeds snel een attest van inburgering heeft behaald, dat zij werkbereid is en een contract als poetsvrouw van onbepaalde duur voorlegt, dat zij regelmatig deelneemt aan het leven van de onthaalgemeenschap en dat zij tal van contacten heeft met Belgen en mensen met legaal verblijf) dient er opgemerkt te worden dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.“

Tweede bestreden beslissing:

“De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: E., T. A. (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: NAZRAN, INGOESJETIE

nationaliteit: Russische Federatie

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene heeft geen kinderen.

Het gezins- en familieleven : De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de (eventuele) familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Betrokkene haalt geen medische elementen aan.

Derhalve zijn er geen elementen die Problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert het volgende aan:

"Schending van de materiële motiveringsplicht, Art. 62 Vw. en art 3 wet 03/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurlijke handelingen, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsprincipe, gelijkheidsbeginsel- bij het nemen van de beslissing.

De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering die op de tegenpartij rust, vast, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan onzorgvuldigheid, onredelijkheid; De minister heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenbevinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop hij het besluit steunt, moet de nodige zorgvuldigheid betracht worden. Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenbevinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen om de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand, geloofwaardig maken. De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, sectie art 9bis, waartegen onderhavig beroep is gemotiveerd als volgt: "de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats van oponthoudhoud in het buitenland. " Verder is de beslissing gemotiveerd als volgt :

"de duur van de procedures — namelijk 8 maanden en drie weken voor de eerste; twee jaar, acht maanden en twee weken voor de tweede en 1 jaar, twee maanden en een week voor de derde — was niet van aard dat ze als onredelijk lang kunnen beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf.

Verzoekster verblijft sedert 2007 in België. Zij spreekt derhalve perfect Nederlands en is vertrouwd met de Belgische samenleving.

Zij heeft geen enkele binding meer met haar herkomst; ook al zou daar nog familieleden wonen, zijn de contacten volledig verbroken gelet op de lange période van afwezigheid.

Zij kan niet teruggaan naar Ingoesjetië, ook niet voor een période om de aanvraag voor een verblijfsvergunning daar in te dienen bij de diplomatieke of consulaire post van België. Zij heeft geen binding meer met en geen network meer in zijn herkomstland. Verzoeker stelt bijgevolg dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geen rekening hield met al de elementen van het dossier als een geheel ; mn in hun onderlinge samenhang gelezen. In de aanvraag dd 09/09/2021 tot machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op basis van art 9bis heeft verzoekster duidelijke informatie gegeven over haar leefsituatie ; deze maakt dat zij in België bijzonder afhankelijk is van haar naaste familieleden ; het gezin van haar zus. De bijzondere band ; als toepassingsvoorwaarde van art 8 EVRM

gesteld voor volwassen familieleden of familieleden die niet behoren tot het kerngezin, is in casu aanwezig. Verzoekster kon zich dan ook terecht beroepen op art. 8 EVRM. Nergens in de beslissing kunnen we terugvinden dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening hield met dit gegeven; mn met deze onderlinge samenhang van de meegedeelde gegevens. Nergens in de beslissing wordt er verwezen naar de impact van de leefomstandigheden van verzoekster op het dagelijks functioneren van verzoekster en de mogelijkheid om zich te handhaven in Ingoesjetië, ook al zou dit verblijf aldaar, eerder van korte duur zijn; mn. beperkt tot de période nodig om de aanvraag tot verblijf aldaar in te dienen bij de Belgische consulaire of diplomatieke post. De bestreden beslissing dd 02/03/2023 is totaal niet, minstens gebrekkig gemotiveerd op dit punt. Nochtans is dit gegeven zeer belangrijk. Om reden dat de bindingen van verzoekster met Ingoesjetië vanuit dit perspectief, minstens rekening houdend met dit gegeven moeten geëvalueerd worden om op basis hiervan te oordelen - of de tijdelijke verwijdering van verzoeker al dan niet in disproportie staat met diens recht op gezins- en privéleven, zoals beschermd bij art 8 EVRM. Een verblijf in het herkomstland, ook al is dit tijdelijk brengt voor verzoekster veel onzekerheden en buitengewone stress mee; Het is ook een financiële aderlating voor haar familieleden die in België wonen en die haar verblijf zullen moeten bekostigen. Verzoekster zelf heeft geen bron van inkomsten en is aangewezen op haar familieleden; haar zus Zij heeft in Ingoesjetië geen sociaal netwerk. Zij zal het daar zeer moeilijk hebben om zich te handhaven en om beroep te doen op de bijstand om te kunnen voorzien in haar levensonderhoud. De genomen beslissing dd. 02/03/2023, waartegen huidig beroep, bevat minstens beslissingen die niet overeenkomen met de meegedeelde informatie bij de aanvraag. De gemachtigde ging derhalve onzorgvuldig te werk bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker heeft bijgevolg een aantal valabele elementen ingeroepen om aan te tonen dat hij niet kan terugkeren naar het land van herkomst om daar de aanvraag tot machtiging van verblijf van meer dan drie maanden in te dienen bij de Belgische diplomatieke en consulaire post. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft in de beslissing waartegen huidig beroep geen rekening gehouden met alle elementen in het kader van de beoordeling van de ontvankelijkheid van het verzoek. De gevraagde buitengewone omstandigheden zijn geen omstandigheden die een overmachtssituatie creëren, doch het is voldoende dat omstandigheden worden ingeroepen, die het voor de verzoekers buitengewoon moeilijk maken om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst. Het is dus overduidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag dd. 09/09/2021 ten onrechte geen rekening meende te moeten houden met de ingeroepen elementen van lang verblijf in België in combinatie met de omstandigheid dat al de directe familieleden van verzoekster, op wie zij kan steunen, in België wonen. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft zijn beslissing derhalve niet gestoeld op een correcte feitenvinding en kwam om deze reden tot een onzorgvuldig en onredelijk besluit. Het middel is gegrond.

In haar verzoek dd 09/09/2021 deed verzoekster beroep op de nieuwe criteria die gedefinieerd zijn door de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van het oude artikel 9,3° en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, meer bepaald op grond van punt 2.8.B : werk, langdurig verblijf en duurzame lokale verankering. In de beslissing waartegen beroep stelt de gemachtigde dat

" Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene ziec eveneens op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis VW 15/12/1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de RvState. (Arrest 198.769 van 09/12/2009 en arrest 215.571 van 05/10/2011) Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing."

De recht onderhorigen moeten nochtans kunnen vertrouwen op een standvastig bestuur. Een bestuur dat regelmatig andere al dan niet tegenstrijdige instructie uitvaardigt; dan wel en later weer niet meer bepaalde instructies volgt, kan moeilijk aanzien worden als een standvastig bestuur. Dat tevens het gelijkheidsbeginsel moet gerespecteerd worden. Dat de verzoekster dan ook terecht in haar verzoek dd 09/09/2021 aanhaalde dat de RVV ook al besliste dat de termijn van 15/09/2009 (van de instructie) en 15/12/2009 niet meer tegen verzoeker kan ingeroepen worden op basis van het gelijkheidsbeginsel; dat de criteria van de instructie dd 19/07/2009 wel nog verder kunnen toegepast worden. Dat door de Instructie als beleidskeuze toe te passen in een dossier, en niet toe te passen in een ander dossier, zonder dat er hiervoor en redelijk verantwoord onderscheid bestaat, gaat de Staassecretaris over tot het maken van een onderscheid tussen personen die zich in een gelijke situatie bevinden. Op basis van de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris staat niets hem in de weg om bij de beoordeling van de aanvraag op basis van artikel 9bis VW 15/12/1980, rekening te houden met de zelfde criteria die voorzien waren in de instructie van 19 juli 2009; punt 2.8.B; werk, langdurig verblijf en duurzame lokale verankering. Het gegeven dat deze instructie, als instructie, op zich vernietigd werd doet hieraan geen afbreuk. Dit middel is gegrond.

het bevel om het grondgebied te verlaten

Bij vernietiging van de beslissing over de aanvraag conform art 9bis, dringt ook de vernietiging van de bevelen om het grondgebied te verlaten zich op. Het bevel werden minstens voorbarig uitgevaardigd om reden dat verzoeker nog de mogelijkheid heeft om de beslissing van weigering van verblijf in graad van beroep te laten beoordelen. Verzoeker beroept zich, met reden zoals hierboven aangehaald, op art 8 EVRM."

2.2. Krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is de algemene regel ten aanzien waarvan artikel 9bis zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf werd onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

De Raad benadrukt dat de bewijslast in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet rust op de vreemdeling die de aanvraag indient.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De overwegingen in rechte en in feite die tot het nemen van de beslissing hebben geleid, worden uitvoerig en overzichtelijk weergegeven. Het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, wordt hiermee bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

In de mate dat verzoekster kritiek uit op de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing moet worden aangenomen dat zij doelt op een schending van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoekster betoogt dat ze geen band meer heeft met haar land van herkomst en dat ze de financiële middelen niet heeft om ernaar terug te keren.

Uit het administratief dossier blijkt dat haar echtgenoot België heeft verlaten en tijdens haar asielrelaas heeft zij verklaard kinderen te hebben, maar deze verblijven niet in België. Hieruit kan worden besloten dat verzoekster geen gezinsleven heeft in België.

De verwerende partij heeft geoordeeld dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding betreft, en dat een dergelijke tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate

verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. De gemachtigde wijst er in dit kader op dat het EHRM reeds stelde dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland terwijl zij geen verplichting hebben om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Er dient te worden opgemerkt dat verzoekster niet concreet aannemelijk maakt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om haar in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de verplichting om de voorziene procedures te respecteren, haar privé- en of gezinsleven in die mate in het gedrang brengt dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. In de bestreden beslissing wordt voorts niet op kennelijk onredelijke wijze gemotiveerd: *“Betrokkene beweert geen banden meer te hebben met het land van herkomst en niemand om op terug te vallen. Echter in het eerste VIB verklaart betrokkene dat haar ouders en meerdere broers en zussen nog verblijven in het land van herkomst. In het derde en meest recente VIB verklaart betrokkene contact te hebben gehad met haar schoonmoeder, een persoonlijke vriendin en een vriend van haar echtgenoot in het land van herkomst. Sindsdien worden geen bewijzen voorgelegd die kunnen aantonen dat deze situaties zijn veranderd.”* Verzoekster laat dit motief ongemoeid.

Met betrekking tot verzoeksters zus oordeelt de verwerende partij niet op kennelijk onredelijke wijze: *“Uit het administratief dossier blijkt dat de zus van betrokkene het enige familielid is dat zich in België bevindt. Echter, betrokkene legt geen concrete bewijzen voor dat zij met haar zus daadwerkelijk een gezin vormt. Het feit dat de zus van betrokkene in België woont; geldt op zich niet als een buitengewone omstandigheid waardoor het voor betrokkene zeer moeilijk zou zijn om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.”*

Waar verzoekster betoogt dat haar lang verblijf van meer dan tien jaar en de elementen van integratie in België een buitengewone omstandigheid uitmaken, wordt verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State. In de bestreden beslissing wordt in dit verband gemotiveerd: *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoekster toont niet aan waarom daar in haar geval anders over zou moeten worden gedacht. Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard en de gemachtigde beschikt inderdaad over een grote appreciatiebevoegdheid ter zake. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de elementen van integratie het voor haar onmogelijk maken om terug te keren naar het land van herkomst. Gelet op voormelde rechtspraak van de Raad van State en gelet op het feit dat uitzonderingsbepalingen steeds restrictief moeten worden toegepast, is de Raad van oordeel dat de beoordeling in de eerste bestreden beslissing niet foutief of kennelijk onredelijk is.

Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde, toont niet aan dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze zou zijn genomen. Verzoekster geeft in wezen blijk van een andere feitelijke beoordeling van de elementen die door de gemachtigde werd gemaakt. Het komt de Raad enkel toe de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen aan de hand van de aangevoerde middelen en na te gaan of het bestuur in deze niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. In dit geval toont verzoekster met haar kritiek niet aan dat de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat uit de voorgelegde elementen geen buitengewone omstandigheid kan worden afgeleid.

In het middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, beroept verzoekster zich op artikel 8 EVRM. Het volstaat te verwijzen naar bovenvermelde bespreking.

Verzoekster maakt de schending van de opgeworpen wetsbepalingen en beginselen niet aannemelijk. De twee middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend drieëntwintig door:

M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC